

elle

Lang geleden waren er eens een man en een vrouw die vol verwachting uitkeken naar de komst van hun eerste kindje. Vaak zat de vrouw voor het raam van haar slaapkamer sokjes of een truitje te breien voor de baby en dan keek ze recht in de tuin van de buurvrouw. Het was een wonderlijke tuin vol prachtige bloemen en de heerlijkste groenten die je je maar kunt voorstellen. Tomaten, bloemkool, komkommer, boontjes en ... rapunzel: een prachtige plant met lichtpaarse klokjes en een smakelijke wortel, zo zacht als boter.

Op een dag, toen de vrouw weer eens door het raam naar buiten tuurde, stond de rapunzel er zo fris bij dat het water ervan haar in de mond liep. Ze smeekte haar man om wat van die heerlijke groente te gaan plukken in de tuin.

Hij klom stiekem over de muur en griste snel een handvol rapunzel weg. Zijn vrouw maakte er een lekker slaatje van en at dat gulzig op. Maar het smaakte zo goed dat ze de volgende dag nog meer wilde. En dus moest de man weer de tuin in om meer rapunzel te halen.

Net toen de man zich bukte om weer wat plantjes te plukken, hoorde hij achter zich een stem: 'Wat doe jij daar? Hoe durf je mijn rapunzel te stelen!' Het was de stem van de buurvrouw. Ze was altijd gehuld in donkere gewaden en had een frons die leek op een onweerswolk. Haar ogen glinsterden koud als de nacht. Iedereen was een beetje bang voor haar en dacht dat ze een heks was.

De man schrok en stamelde: 'Het is voor mijn vrouw. Ze verwacht een baby en heeft zo'n zin in rapunzel dat ze niks anders meer wil eten. Misschien wordt ze wel ziek als ze er niet snel van eet!'

Toen de man het over de baby had, lichtte de buurvrouw helemaal op. 'Oké, je mag elke dag verse groenten komen halen en zoveel rapunzel plukken als je kunt dragen. Maar in ruil wil ik het kindje.'

